

Μιά ματιὰ μου μυστική
κι' ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Α'.

Ἐπὶ Τρικούπη ἄρχοντας θεάματα μεγάλα
καὶ φούριαι καὶ τρεχάματα, τιμαὶ καὶ μεγαλεία,
μὰ μέσ' στής τόσαις δόξαις μας καὶ μέσ' στὰ τόσα ἄλλα
ἀεροναύτης ὁ Βωδὲ μᾶς ἦλθ' ἀπ' τῆ Γαλλία.
Ἄν ἦν' ἐπτά τὰ θαύματα τοῦ κόσμου—τώρα πλέον
κατήντησε τὸ ὄγδοον ὁ δῆμος Ἀθηναίων.

Βωδέ... ὅποιον ὄνομα γεμάτο καὶ παχύ!
ὡσάν μπριζόλα βωδινὴ μυρίζει τὸνεμά σου,
καὶ ὅπου πᾶς κι' ὅπου σταθῆς κινὸ καὶ ταραχή,
καὶ κόσμος ξετρελλαίνουσε τὰ κατορθώματά σου.
Καὶ ὁ Δερσέν ποῦ προσπαθεῖ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ,
ὄλον τὸν κόσμον ἔγυρισε γιὰ νὰ σὲ κουβαλήσῃ.

Καὶ τέλος τὸ κατώρθωσε.— Προγράμματα τρανὰ
κι' ἀμέτρητα ἐκόλλησε καὶ ἴσ' αὐτὸ οὐροδοχεῖα,
καὶ γιὰ τιμὴ σου ἔβαλε τὴν εἴσοδο φθηνά,
ὀλίγα φράγκα ἀργυρᾶ, φράγκα Τρικούπη τρία.
Ποῖος δὲν θὰ τρέξῃ γιὰ νὰ ἔδῃ τὸ θαυμαστὸ μπαλόκι,
καὶ τὸν Βωδὲ ποῦ κρεμαστὸς ἐκεῖ θὰ καμαρώνῃ;

Σιλιάδες δεκατέσσερες ἀμέσως ἠμαζεύθησαν
κνῶρες, γυναῖκες, γέροι, νηοί, γερόντισσαις, παιδάκια,
καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ ἀπ' ἐξω ἐσπρωθῆσαν,
χωρὶς νὰ τοῦ πληρώσουνε τὰ τρία του φραγκάκια.
Νά, ἐξυπνάδα τοῦ Ῥωμηοῦ! τὰ φράγκα νὰ γλυτώνῃ,
καὶ ἀναυλα ὁ κύριος νὰ βλέπῃ τὸ μπαλόκι.

Καὶ νά! κρεμιέται ἴσ' αὐτὸ σχοινὶ μεγάλο μισοφόρι,
κι' ὄλων τὰ μάτια μονομιὰ σ' ἐκαίνο σταματοῦν·
καλὰ καὶ σώνει θέλουσε νὰ δοῦνε μὲ τὸ ζόρι
πῶς ἄνθρωποι χωρὶς φτερά ἴσ' αὐτὸν ἄνεμο πετοῦν.
Τὸ μισοφόρι μόνον τοῦ φουσκώνει, ξεφουσκώνει,
καὶ τότε πιά ἠατάλαδα πῶς εἶναι τὸ μπαλόκι.

Παλμοὶ καὶ περιέργεια κι' ἀνυπομονησία,
καὶ σπάρταρξ κάθε καρδιά καὶ χάσκει κάθε στόμα,
καὶ βκοιλεύει σιωπὴ τριγύρω κι' ἠσυχία,
καὶ πάφ! τὸ ἀερόστατο ἐπέταξε... ἴσ' αὐτὸ χῶμα.
Χαῖρε, περίφημε Βωδέ, ποῦ ἔμαθες καλὰ
νὰ ξεπετᾶς ἀπ' ὄλους μας ἐδῶ πιδ χαμηλά.

Β'.

Ἐπὶ Τρικούπη ἄρχοντας ἴσ' αὐτὰ σπήτια σας κλεισθήτε,
γιατ' ἦλθαν χρόνοι δόστυχοι, καιροὶ δυστυχισμένοι,
κι' ἂν ἐβγῆτε γιὰ μιὰ στιγμή καλὰ συλλογισθῆτε
τί μαύρη τύχη κι' ἄμαξας φρικτὸς σᾶς περιμένει!

Μὰ ἡ Ἀστυνομία μας γλεντάει σάν σουλτάνα,
κι' ἄς χάν' ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῆ μάνα.

Καὶ πιστολιαὶς ἀμέτρηταις βροντοῦνε ἴσ' αὐτὴν ἀέρα,
—γιατ' εἶνε, λέει, τοῦ συρμού ἴσ' αὐτὸν δρόμο νὰ πεθάνῃς—
κι' ἂν σὲ πετύχῃ ἔξενόιστο τὸ βράδυ καμμιά σφαῖρα,
ἐσὺ θὰ φταῖς ποῦ μεθύθελος περίπατο νὰ κάνῃς.
Κλεισθήτε μέσ' στὰ σπήτια σας εὐθὺς ποῦ σουρουπόνει,
γιατ' ἦλθαν χρόνοι δόστυχοι, καταρξμένοι χρόνοι.

Γ'.

Ἐπὶ Τρικούπη ἄρχοντας τὸ Φάληρο κοιμάται,
ὁ κύριος Κατσὶμπαλης γλυκὰ τὸ γανουρίζει,
καὶ θέατρο Ἰταλικὸ νὰ φέρῃ συλλογᾶται,
μὰ μετανιώνει ἔπειτα, γιατί πολὺ κοστίζει.
ἴσως θὰ φέρῃ Γαλλικὴ ἴσ' αὐτὸ τέλος κομπανία,
μὰ ἴσως καὶ Ἰταλική, μὰ ἴσως καὶ καμμιά.

Δ'.

Ἐπὶ Τρικούπη ἄρχοντας καρφώστε τ' ἀμπάρια,
γιατ' ἦλθαν κλέφταις ξακουστοὶ καὶ κλέφταις παινυμένοι,
κι' ἔκαναν ὄρο καὶ σταυρὸ σάν ἀξία παλληκάρια
νὰ μὴν ἀφήσουν ποθενὰ πεντάρια τσακισμένη.
Καὶ εἰν' ἀλήθεια εὐγενεῖς, σὲ κλέβουσε μὲ τρόπο,
χωρὶς βεβαίως καὶ αὐτοὶ νὰ κάμουν ἴσ' αὐτὸ κόπο.

Ἐπὶ Τρικούπη ἄρχοντας μᾶς κλέβουν κι' οἱ κλητήρες,
καὶ—ἂν καὶ δὲν ἀδειάζουσε ἀπὸ τὴν ταμπελιά—
ἂν πέρνου φράγκα ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα λίραις,
τὸ κάνουν γιὰ νὰ βρῖσκωνται κι' ἐκεῖνοι σὲ δουλειά.
Κουράσθησαν νὰ κάθωνται μὲ στρυμωμένα χέρια,
καὶ ἴσ' αὐτὸ καλὸ τοῦς ἐρχεται ν' ἀδειάζουσε κεμέρια.

Ἐπὶ Τρικούπη ἄρχοντας ἐβγήκε τὸ Δελτίο,
ὅπου εἰμίησε κι' ἡμᾶς καὶ τὸν δελτιογράφο,
καὶ... μὰ ποῦ τρέχῃ; ἔγραψα ἑλάκρο βιβλίο,
καὶ πρέπει πλέον νὰ σταθῶ, γιατί μ' αὐτὰ πρὸ γράφῃ
εἰς τὸ Δελτίο αὐριο θὰ ἦμαι τοῦ Διῶνος.
κι' ἄς ὀφεται ὁ φίλος μου Συρῆς, αὐτὸς καὶ μόνος.

Ταῦτα καὶ μένω σάν ἀγάς,
Γιαννάκης ὁ πολυλογάς.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς ἴσ' αὐτὸ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνορεύει μὲ μανδρὶ,
μὲ τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.